

Sygn. akt: I C 3319/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Żywicki
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Karwacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 marca 2018 r. w O.

sprawy z powództwa M.-M. T. sp.j. z siedzibą w O.,

przeciwko A. (...)P.A. z siedzibą w T.,

o zapłatę,

I. oddala powództwo;

II. rozstrzyga zasadę ponoszenia przez strony kosztów postępowania, w tym nieuiszczonych kosztów sądowych orzekając, że powód ponosi je w całości i pozostawia szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt I C 3319/16

UZASADNIENIE

Powód M.-M. T. sp. j. w O. wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 30.008,94 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot 23.348,38 zł od dnia 27 lutego 2016r. do dnia zapłaty, od kwoty 6.550,56 zł od dnia 27 lutego 2016r. do dnia zapłaty i od kwoty 110 zł od dnia wniesienia pozwu. Powód zażądał też zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 10 listopada 2015r. na autostradzie (...) w Niemczech miało miejsce zdarzenia drogowe, na skutek którego uszkodzeniu uległ należący do (...) Funduszu (...) pojazd marki D. (...)220 E4 nr rej. (...). Powód jest wyłącznym użytkownikiem uszkodzonego pojazdu. Odpowiedzialność za szkodę ponosi obywatel (...) A. R., posiadający ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym, który został na miejscu zdarzenia ukarany mandatem. Reprezentant pozwanego w Polsce przeprowadził postępowanie likwidacyjne i ustalił wysokość odszkodowania, jednakże wstrzymał się z jego wypłatą w braku kontaktu z pozwanym, mającym głos decydujący w sprawie. Powód dochodził wypłaty ustalonego przez reprezentanta ubezpieczyciela odszkodowania z tytułu naprawy pojazdu w kwotach netto oraz kosztów tłumaczenia notatki policyjnej, niezbędnej do wykazania zasady odpowiedzialności pozwanego.

Pozwany A. (...)P.A. z siedzibą T. we W. nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 10 listopada 2015r. na autostradzie (...) w Niemczech miało miejsce zdarzenie drogowe, na skutek którego uszkodzeniu uległ należący do (...) Funduszu (...) pojazd marki D. (...) 220 E4 nr rej. (...). Winę za zdarzenie ponosił kierujący drugim z pojazdów biorących udział w zdarzeniu - obywatel Republiki Włoskiej A. R.. Wymieniony został ukarany mandatem karnym przez policję niemiecką. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Na podstawie upoważnienia otrzymanego od właściciela uszkodzonego pojazdu (...) 45.220 E4 nr rej. (...) powód, jako wyłączny użytkownik pojazdu zgłosił szkodę reprezentantowi ubezpieczyciela sprawcy szkody w (...) S.A. Polski ubezpieczyciel przystąpił do czynności likwidacyjnych i ustalił koszty naprawy pojazdu (...) Funduszu (...) na kwotę 6.550,56 zł netto (naczepa) i 23.348,38 zł (ciągnik siodłowy).

(bezsporne; upoważnienie z dn. 26.11.2015r. – k. 21, kalkulacja naprawy – k. 9-14 i k. 22-31, informacja policyjna o zdarzeniu drogowym – k. 15, tłumaczenie – k. 17-18, kopia faktury VAT – k. 16, korespondencja z (...) – k. 19-20, akta szkody na CD – k. 146, akta szkody – k. 156)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

W przedmiotowej sprawie stan faktyczny nie był kwestionowany przez stronę pozwaną. Pozwany nie podjął obrony przed żądaniami powoda.

Zgodnie z art. 339 §1 i 2 kpc jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W ocenie sądu okoliczności przytoczone w pozwie budziły wątpliwości sądu, zaś dowody zaoferowane przez powoda nie pozwoliły na podzielenie jego twierdzeń.

W niniejszej sprawie tutejszy sąd posiadał jurysdykcję. Zgodnie bowiem z art. 1103⁵ § 1 kpc sprawy ze stosunku ubezpieczenia przeciwko ubezpieczycielowi należą do jurysdykcji krajowej także wtedy, gdy powód ma miejsce zamieszkania w Rzeczypospolitej Polskiej.

W świetle art. 34 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. prawo prywatne międzynarodowe (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 1792) prawo właściwe dla pozaumownej odpowiedzialności cywilnej wynikającej z wypadków drogowych określa Konwencja o prawie właściwym dla wypadków drogowych, sporządzona w H. dnia 4 maja 1971 r. (Dz. U. z 2003 r. Nr 63, poz. 585), która w art. 3 przewiduje prawo wewnętrzne państwa w którym nastąpił wypadek (tj. Republiki Federalnej Niemiec). Przy czym zgodnie z art. 8 tej konwencji, prawo właściwe określa w szczególności przesłanki i zakres odpowiedzialności oraz osoby poszkodowane i uprawnione do odszkodowania.

Odpowiedzialność odszkodowawcza sprawcy wypadu wynika z § 823 (1) niemieckiego Kodeksu Cywilnego (B. G., w skrócie: (...)), zgodnie z którym kto świadomie lub nieumyślnie bezprawnie dopuści się naruszenia życia, ciała, zdrowia, wolności, **własności lub jakiegoś innego prawa** drugiej osoby, ten zobowiązany jest temu komuś zrekompensować wynikającą z tego szkodę.

Zgodnie z § 249 (...), ten kto jest zobowiązany do odszkodowania, musi przywrócić taki stan, który istniałby, gdyby nie wystąpiła okoliczność zobowiązująca do odszkodowania. Jeśli z powodu zranienia osoby lub z powodu uszkodzenia rzeczy należy wypłacić odszkodowanie, to wierzyciel może zamiast przywrócenia zażądać kwoty pieniężnej do tego wymaganej (...).

Poszkodowany może zgodnie z § 115 ust. 1 pkt. 1 niemieckiej Ustawy o umowach ubezpieczeniowych (V.) dochodzić roszczeń bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Powyższe regulacje jednoznacznie wskazują podmiot, któremu przysługuje prawo do wystąpienia z roszczeniem. Każdorazowo jest nim poszkodowany. Interpretacja wyżej wskazanych przepisów nakazuje przyjąć, że poszkodowanym jest ten, który doznał uszczerbku we własnym majątku. Z kolei cytowany wyżej § 823 (...) wskazuje na poszkodowanego, który doznał szkody w granicach prawa własności (a zatem właściciel) lub jakiegoś innego prawa (posiadacz zależny, użytkownik, ale tylko w granicach istniejącego prawa podmiotowego, innego niż prawo własności).

W przedmiotowej sprawie już w pozwie powód przyznał, że nie jest właścicielem pojazdu. Jednocześnie wskazał, że dochodzi odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu. Powyższe sprowadza się do przyjęcia, że powód domagał się rekompensaty z tytułu szkody w pojeździe, który nie należał do niego (szkody w zakresie **prawa własności**). Nie ukrywał bowiem, że pojazd marki D. (...)220 E4 nr rej. (...) stanowił własność (...) Funduszu (...), a powód jest jedynie użytkownikiem tego pojazdu. Nie dochodził szkody wynikającej z faktu, że w związku z uszkodzeniem pojazdu nie może go już używać (czyli z tytułu naruszenia innego prawa). Wyraźnie wskazał w pozwie, że pozostałe roszczenia z tytułu utraconego dochodu będą dochodzone oddzielnym powództwem. W niniejszej sprawie powód domagał się wyłącznie odszkodowania, które wiązało się z prawem własności pojazdu.

Powód ani w twierdzeniach pozwu nie przywoływał okoliczności nabycia od właściciela pojazdu wierzytelności z tytułu należnego mu odszkodowania nie załączył jakiegokolwiek dokumentu na tę okoliczność. Jedynym dowodem jaki zawniósł „upoważnienie” (k. 21) do podjęcia szeregu czynności związanych z likwidacją szkody. W świetle tego dokumentu powód mógł dokonywać tych czynności w imieniu i na rzecz właściciela pojazdu. Upoważnienie to nie dotyczyło czynności podejmowanych przed sądem. Nadto z pozwu wynika, że powód dochodził od pozwanego zapłaty w swoim a nie właściciela imieniu.

Brak legitymacji procesowej powoda w zakresie roszczenia o zapłatę opisanego w pozwie odszkodowania rzutował także na bezzasadność roszczenia o zapłatę kosztów tłumaczenia notatki policyjnej na okoliczność odpowiedzialności za zdarzenie drogowe ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie (brak związku przyczynowego ze zdarzeniem powodującym szkodę).

Mając powyższe na uwadze na podstawie ww. przepisów powództwo należało oddalić.

Mając na uwadze przyszłe koszty związane z tłumaczeniem wyroku oraz postanowień o przyznaniu wynagrodzenia biegłemu które należy doręczyć z tłumaczeniem pozwanemu, o kosztach procesu orzeczono zgodnie z art 108 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może rozstrzygnąć jedynie o zasadach poniesienia przez strony kosztów procesu, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu. Koszty te w całości winien ponosić powód jako przegrywający sprawę (art. 98 §1 i 2 kpc).

SSR Piotr Żywicki